

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

С наказателно постановление №22-4332-025537/09.12.2022 г. на началник сектор в СДВР отдел Пътна полиция-СДВР, на К. А. Р., с ЕГН *****, на основание чл.175а ал.1 пр.3 ЗДвП е наложена глоба в размер на 3 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл.104Б т.2 ЗДвП.

Срещу горепосоченото наказателно постановление е подадена жалба, в която са релевирани доводи за неговата незаконосъобразност. В с.з. жалбата се поддържа от адв. М.-САК, която представя писмени бележки с оплаквания за допуснати процесуални нарушения и такива на материалния закон. В АУАН и НП се твърди, че жалбоподателят „хлъзга автомобила /дрифт/“, респ. не е описано съставомерно поведение. ЗДвП не съдържа легална дефиниция за понятието „дрифт“, но същото е определено от наложилата се съдебна практика като „техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство извън първоначалния контрол, чрез "презавиване", така довеждайки до загуба сцеплението на задните гуми. При дрифт, автомобилът се предвижда латерално (странично, напречно на завоя), ползвайки своята тежест и инерционен момент“. „Дрифт“ включваща рязко по даване на газ, рязко завъртане на волана, изпускане на съединителя, активиране на ръчната спирачка или други подобни действия в резултат на които се постига движение на автомобила напречно на завоя, задържане на задните гуми на автомобила възможно най- дълго, докато в същото време автомобилът странично се приплъзва, като липсват доказателства за подобни маневри, извършвани от Р.. Разпитаните по делото свидетели - К. и М. описват сходна за дрифта обстановка, за която би било възможно да се направи предположение, че в действително е такава, но със същата степен на установеност би могло да се приеме и, че описаното от свидетелите не отговаря на реалната обстановка. Свидетелката К. дори не е очевидец, тъй като, както самата тя твърди е била с гръб и само е чувала звуци, заради които, за щастие, е съобщила да се премести. Не на последно място не е изследвана и възможността това „приплъзване“ на автомобила на Р. да се дължи на повреда на автомобила или неопитност, респ. невъзможност той да овладее същия. Предлага на съда да отмени НП като недоказано. Претендира адвокатско възнаграждение.

В хода на съдебното производство въззиваемата страна не изпраща процесуален представител и не взема становище по подадената жалба.

Софийски районен съд, намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, доколкото е подадена в законоустановения 7-дневен срок от процесуално легитимирана страна и срещу акт подлежащ на съдебен контрол.

След като обсъди доводите в жалбата, събраните по делото доказателства, в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН вр. чл. 314 НПК съдът намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 18.11.2022 г. около 13:10 часа свидетелят Д. Г. М. шофирал автомобила си в гр. София по ул. "8-ми декември" с посока на движение от ул. "Росарио" към бул. "Климент Охридски". Пред него се движел жалбоподателя, който управлявал л.а. БМВ 318 ТДС с рег. №. Свидетелят М. имал добра видимост към него и установил, че същият е млад мъж. Забелязал също, че преди бензиностанция ОМВ жалбоподателят започнал да извършва дрифт, но изгубил контрол над автомобила, ударил се последователно в ляв и десен тротоар, след което тръгнал безконтролно към намиращата се наблизо спирка за МГТ, качил се на тротоара, където в същото време се намирала свидетелката Н. С. К.. Жената за да избегне удара скочила в храстите вдясно от нея, след което автомобилът с голяма скорост се ударил в електрически стълб, като изкривил същия.

Свидетелят М. бързо слязъл от автомобила си, за да задържи водача, ако същият се опита да избяга. Установил, че жалбоподателят действително е млад мъж, по негово мнение дори на по-малко от 20 години, бил блед и уплашен. Свидетелят проверил и състоянието на свидетелката К, след което се обадил на спешен телефон 112. На място бил изпратен автопатрул от ОПП-СДВР, в чийто състав бил свидетелят А. Г. Д, заемащ длъжността мл. автоконтрольор в ОПП-СДВР. След като взел сведения от очевидците, Додов приел, че е налице извършено нарушение по чл.104Б т.2 ЗДвП от страна на жалбоподателя, като описал същото по следния начин: „водачът не използва пътя по предназначение, като хлъзга автомобила /дрифт/, напуска пътното платно вдясно, качва се на тротоара и застрашава живота и здравето на движещата се пешеходка Н. С. К.". Свидетелят А. Г. Д съставил и връчил надлежно на Р. АУАН №GA829235/18.11.2022 г., без възражения от негова страна.

Няма данни по преписката жалбоподателят да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл.44 ал.1 ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено атакувананото наказателно постановление.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

При съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити – описани са нарушенията и обстоятелствата, при които те са извършени, посочени са дата и място на извършване на деянията, както и нарушените законови разпоредби и нормите, въз основа на които са определени санкциите.

Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН за съставяне на акта и издаване на НП. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да накърняват правото му на защита до степен, даваща основание на съда да отмени оспореното НП само на това основание, без да разглежда спора по същество.

По делото са изслушани показанията на свидетелите-очевидци Д. Г. М. и Н. С. К., които са категорични, че на процесната дата и място същите са възприели, непосредствено и лично поведението на жалбоподателя. Свидетелката К. заявява: *„Знам защо съм тук и никога няма да забравя станалото. Сега съм тук, но можеше детето ми да е сираче ... Това се случи малко след спирката, на нея имаше хора. Първоначално, зад гърба ми чух брутален, жесток звук от въртене на гуми, жестоко дрифтене от страна на водача, личеше се, че той не може да овладее автомобила. Бях с гръб, като не видях първоначално водача, но инстинктивно успях да отскоча встрани. Видях как водачът се качи на тротоара оттам, откъдето до секунди стоях аз, след което се блъсна с голяма скорост в електрически стълб за осветление. Ударът беше толкова силен, че стълбът се огъна, впоследствие го смениха от Общината. Автомобилът беше мощен, марка БМВ, модел не помня, а момчето което го управляваше беше на не повече от 20 години.“*

Неснователни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че К. не е очевидец, тъй като е била с гръб към водача и е чувала само звуци. Действително, К. първоначално е била с гръб към автомобила на жалбоподателя, но вниманието ѝ било привлечено от звук на въртящи гуми, от „дрифене“, както самата тя го определя, в резултат на което тя инстинктивно е скочила в храстите отстрани на тротоара. След което ясно е видяла автомобила на жалбоподателя, който описва като мощен, марка БМВ да се качва на тротоара и да минава през мястото, където тя се е намирала секунди преди това и да се удря в ел. стълб, огъвайки същия.

В случая показанията на К. са дадени от свидетел-очевидец – същата е възприела поведението на водача на автомобила първоначално звуково, а след

това и зрително.

Другият свидетел-очевидец е Д. Г. М. е възприел пък цялостното поведение на жалбоподателя, още докато той е управлявал автомобила си на самото пътно платно. М. е категоричен: *„На място има един завой и шофьорът на БМВ дрифтеше и то доста, но не може да удържи автомобила, загуби изобщо контрол над управлението, в резултат на което се удари последователно в ляв и десен тротоар, като автомобилът тръгна безконтролно направо към спирката. На самата спирка стояха две жени. Тази жена, която разпитахте преди мен се измести - още се чудя как успя да го направи, просто бързи рефлексии, иначе да е мъртва сега. Жената си беше в абсолютна опасност, защото автомобилът просто премина през мястото, където тя стоеше. Моето мнение е, че тази жена си беше просто с късмет, невероятен късмет. Ако тя си гледаше телефона например или нещо друго отклоняваше вниманието ѝ, щеше да се случи най-лошото.*

След като автомобилът се качи на тротоара, не самият водач спря автомобила, а просто факта, че там имаше електрически стълб. Водачът се блъсна в този стълб с такава сила, че стълбът все едно се прекръши на две.”.

И двамата разпитани свидетели-очевидци установяват действия на водача, известни като „дрифт”, които са различили по специфичния шум и характерното движение на автомобила, а именно поднасяне на задната част на автомобила като водачът рязко подава газ. И К., и М. са категорични, че това „дрифтене” е било целенасочено извършвано от водача, до момента разбира се, до който същият е изгубил контрол над автомобила и е бил неспособен да овладее същия, поради което се е качил на тротоара и застрашил реално живота на намиращата се там свидетелка, а и на другата жена, за която М. установява с показанията си, че се е намирала на спирката. Няма какито и да било доказателства за наличие на технически проблем с автомобила на жалбоподателя, нито пък той е заявил такива в хода на производството пред наказващия орган.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа събраните гласни и писмени доказателства, и доказателствени средства, както следва: гласни - показанията на свидетелите Д. Г. М. и Н. С. К., писмени - справка-картон на водача, заповеди за компетентност.

Съдебният състав кредитира цитираната доказателствена съвкупност, намирайки приобщените доказателствени източници за относими, обективни и допринасящи за правилното изясняване на фактическата обстановка.

Обстоятелствата, касаещи времето и мястото на процесните събития, се установяват еднопосочно посредством показанията на свидетелите М. и К.. Техните показания са последователни, обстоятелствени и логически издържани, без данни за заинтересованост, предвид което съдебният състав ги кредитира в цялост.

Неоснователни са релевиваните доводи за несъответствие между описанието на нарушението в АУАН и НП. Всички действия на водачите, които не са насочени към превоз на пътници и товари, чрез пътно превозно средство, т.е., когато управлението му се извършва не с тази цел, са съставомерни по смисъла на чл. 175а ал. 1 ЗДвП. Описаното поведение на водача: „не използва пътя по предназначение, като хлъзга автомобила /дрифт/” удовлетворява изискването на чл. 57 ал. 1 т. 5 ЗАНН и не съвпада с посочената от законодателя по чл. 104б т. 2 ЗДвП – да използва пътищата, отворени за обществено ползване в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Според съда е достатъчно да се опише как е управляван автомобилът и при какви обстоятелства, като в тази връзка, посочването в АУАН, че водачът: „не използва пътя по предназначение, като хлъзга автомобила /дрифт/” не противоречи на правната квалификация.

В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението. Разпоредбата на чл. 104б т. 2 ЗДвП регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Т.е., всеки правоспособен водач е длъжен да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, използвайки ги единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за целта места. Обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари, като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза, както в случая, доколкото, посочвайки като нарушена разпоредбата на, актосъставителят и наказващият орган ясно са описали в обстоятелствената частта на АУАН и НП всички елементи от обективната страна на нарушението.

В конкретния случай, боравейки със системите на автомобила – жалбоподателят е постигнал ефект на дрифта, /хлъзгане на автомобила, като се загубва сцеплението на задните гуми/, който ефект не би могъл да настъпи при нормалното управление на МПС. Възраженията в обратна насока, в това число относно техническа неизправност в автомобила като причина за произведения при управлението му ефект са неоснователни.

Разпоредбата на чл. 175а ал. 1 пр. 3 ЗДвП императивно указва, че с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба в размер на 3 000 лв. се наказва водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С оглед на това наложеното на жалбоподателя кумулативно наказание е правилно индивидуализирано и в регламентирания от закона абсолютен размер.

Основания за приложение разпоредбата на чл. 28 ЗАНН и квалифициране на случая като маловажен не се констатира, доколкото не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайното проявление на нарушенията от съответния вид. Напротив, от доказателствата по делото се установи, че с поведението си жалбоподателят като водач на МПС едва 9 месеца след получаване на СУМПС, е поставил в реална опасност живота на жена, която се е намирала на тротоара. Само нейната бърза реакция не ѝ коствала приемането на тежки травми или дори живота, поради което съдът приема, че случаят не е маловажен.

Воден от изложеното, настоящият състав прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно - законосъобразно и обосновано, постановено при правилно приложение на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила, поради което следва да бъде потвърдено изцяло.

Липсват сторени от въззиваемата страна разноси в производството, поради което и съдът не възлага такива в тежест на жалбоподателя.